

Pandořina skříňka: příběh pokračuje...

Mnohým je znám starořecký mýtus o Pandořině skříňce. Stal se jakýmsi poučným příběhem. Otevření Pandořiny skříňky je metaforou pro spáchání činu z hlouposti nebo prosté zvědavosti s nevratnými neblahými následky, až po tragédii nebo dokonce katastrofu.

Mýtus o Pandoře přímo hovoří o jisté nádobě či schránce, do níž bohové ukryli utrpení, neštěstí a nemoci. Mýtus také přímo říká, že tuto schránku tito bohové poslali lidem, aby je zničili. Že se údajně Zeus na lidi pro jejich zlomyslnost rozzlobil a rozhodl se je potrestat takovým rafinovaným způsobem, cizíma rukama, a podstrčil zakázanou skříňku do rukou zvědavé Pandory, speciálně k tomuto účelu vytvořené. Nebo v jiné variantě se Zeus rozhněval na Prométhea, který dal lidem oheň, a proto plánoval zahubit svého bratra Prométhea, a dále stejný námět o Pandoře a skříňce.

Tak o čem tento mýtus vlastně je? Možná to vůbec není metafora, ale opravdový příběh o reálných událostech. A kdo tehdy byli ti bohové, kteří cizíma rukama podstrčili lidem nemoci? Co to bylo za skříňku? Možná, že při znalosti skutečného příběhu Pandory lze pochopit přítomnost. Jakou skříňku otevřeli v našich dnech? Kteří bohové znovu zopakovali stejný příběh, ale už v naší době?



Odpovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím vědomého snění. Proto si tyto informace nečiní nárok na vědeckost. Nejsou podloženy hmotnými artefakty ani důkazy. Informační pole Země však někdy poskytují vodítka, i když ne každý je slyší a chápe, a v samotnou možnost existence takových polí věří jen jedinci, které skeptická většina považuje za ne zcela zdravé. Takže tyto informace rozhodně nejsou pro skeptiky, kteří všude hledají materiální důkazy, ale třeba z nich někdo získá odpovědi na své otázky...

Slunce si hraje s odlesky vln, moře se tříská o skály. Teplý vítr laská listy. Šumění příboje hraje akordy na prastarých kamenech pobřeží. A v dálce se ruiny jasně zbarvily zrzavým sluncem. Antický chrám pamatuje múzy a dávné bohy...

Kdysi tu stály sloupy, ale teď jsou tu jen pařezy a schody... Tři sloupy zůstaly stát po staletí. A jako kdysi se slunce dívá skrz starobylý oblouk.

Břečťan se plazí po zašlých schodech, prolézaje štěrbinami starých kamenů. Vtom však zafoukal silnější vítr, nesa podivné zvuky inspirace. Jako by náhle zazněla hudba... jako by se dotkl strun harfy...



Otočím se... a už tam nebyly žádné praskliny a žluté kameny. Sloupy zářily bílým mramorem... Všechny neporušené, jak navybírané stojí v kruhu... A v dálce přichází někdo v dlouhém oděvu, celý zahalený. Jako z antických bájí a s lyrou v ruce. Zlatavé vlasy se mu kroutí až na ramena, pohled proniká skrz...

O něčem zpívá, nebo to alespoň říká... zpěvem, a hraje na lyru, přičemž se zlehka dotýká strun. Line se tu melodická řeč. A tu se nesrozumitelné zvuky najednou začaly překládat.

„Opět tě zdravím v tomto delfském chrámu! Zde promlouvalo skrze kněžky dávné Orákulum, odhalujíc příčiny osudu, zde poznávali budoucnost od Pýthií... už jsme se tu jednou viděli, věř mi... Byl jsem tu znám pod jménem Apollón. A dávný krystal podzemí jsem zde přišel střežit z dalekých krajů Hyperboreje...“ (Viz téma: Apollón

Hyperborejský o Knize hlubin, delfském Orákulu, severním chrámu a zapomenuté historii).

„Zde, v chrámu osudu, jsem znovu oživil krystal, abych mohl vidět stín minulosti... Vždyť tento stín se odráží nyní ve vašem životě. Tak se sprádají všechny nitky historie, a stín minulosti se vždy proplétá budoucností. Chcete vědět, co bude... Ale bez vašeho úsilí nebude vůbec nic...

Králové chodili k dávným Pýthiím v tomto chrámu, aby požádali o radu krystal, který nazývali Orákulem. Později, když se utápěli v divoké nevědomosti, začali se ptát na budoucnost. Avšak moudré Pýthie nemohly vyprávět skazy o budoucnosti, neboť to vede ke zničení světů a porušení zákonů Vesmíru.

Jenom černí mágové vykládají skazy o budoucnosti, a tak vkládají své značky, aby změnili svět pro sebe a své potřeby, zbavující všechny svobody volby dané přírodou.

Pýthie mohly pouze dávat rady, a to formou pohádek a alegorií, aby ti, kdo tvoří vaše dějiny, dělali vše sami a naučili se napravovat své chyby.

To je zákon přírody a každý by se měl umět rozhodovat sám, a ne to hledat u věštce... Tomuto zákonu se u vás říká sebezdokonalování, ale málokdo ho dokáže přijmout, tak každý chce přijít k hotovému, a aby mu hned všechno řekli, a ještě aby všechno udělali za něj...

Ale krystal, který se Orákulem nazýval, z podstaty nemůže dávat řešení. Může pouze ukazovat, co bylo podobné už v minulých epochách. Nu a co dělat, to je na lidech, dozvědět se o tom, jak tehdy postupovali, a co z toho vzešlo...

Dnes chci znovu pootevřít dávný krystal a ukázat vám dávný příběh, o němž vám zůstaly jen legendy a jeho význam přešel jen do alegorií. Tento příběh však není jen podobenstvím... Vše se skutečně stalo. Podívej..."

A vtom Apollón zahrál na svou lyru silněji. Podivné zvuky, jako by přicházející z nebe, zaplnily vše.

Připadalo mi, že vzduch sám o sobě zvoní a chvěje se zvukem. Náhle se uprostřed chrámu začal pohybovat kruhový kámen. Tu se zvedl a zůstal viset... A už se vznáší výš a výš mezi sloupy. A pod ním... sloup světla.

Modré světlo je stále silnější a jasnější. A neznámá síla vtahuje do otvoru, z něhož světlo vychází. Ten otvor byl zatarasen kamenem, který teď visí tak vysoko...

A schody vedou dolů. Světlo je stále jasnější a jasnější. Tam dole v jeskynní sluji... prohlubeň.

Nad otvorem je trojnohé křeslo. A pod ním z hlubin vychází záře.

Tam dole je vidět krystal. Je ponořen v jasné záři, ale jiskří množstvím stěn.

Najednou všechno potemnělo, jen ten krystal se třpytí, a zase ten samý klidný hlas... Apollón pokračuje v příběhu...

„Dívej se déle do krystalu a uvidíš ten příběh. O Pandoře a skříňce. Nu a potom přijde vysvětlení...“

Najednou se opravdu krystal rozzářil ještě víc a za okamžik zmizel z dohledu... V prázdnosti, jako ve velkém kinosále, se najednou začaly míhat obrázky.

Ohromné sály, sloupy a lidé v bílých antických oděvech. Ale tohle není Řecko. „*Atlantida...*“ - naznačil Apollón.

A opravdu, antika a současnost se zde prolínají. Luxusní palác a samootevírací dveře, posuvné stěny, zatahovací podlahy a nějaké podivné police. Na policích jsou prapodivné nádoby na nožičkách, se zatavenými víčky. Lidé v bílých chitonech se zakrytými obličejí jako by ve skafandrech z čirého skla. Postaví nějakou nádobu pod skleněnou kopuli a teprve tam ji otevrou. V nádobě je jakási dóza, a v ní tekutina. Její kapky dávají na sklo, zaměřují silné čočky, pomocí nějakých tyčinek ji smíchají s dalšími kapkami, pozorují, ještě přidají další látky a pak to znovu všechno v malé dóze umístí do nádoby, a nádobu zavřou. Pak se pod kopulí na skle rozsvítí zelené světlo. A teprve když zhasne, nádobu vezmou a položí zpět na poličku, která se zasune zpět do stěny. Na stěně jsou pouze vyraženy jakési znaky. A tak je tomu na každé skříňce, kde nádoby stojí.

Vtom znovu slyším Apollónův hlas. *„Tohle je laboratoř Atlantánů. Tady jejich vědci studovali nemoci a jejich různé patogeny, podobně jako vaši mikrobiologové a virologové. Ale nejděsivější je, že tady vytvářeli nové viry, které používali jako zbraně.*

Snili o vládě nad celou planetou, a zejména v epoše konfrontace s Boreou začali vyrábět spoustu zbraní.

Cizí příchozí Anunnaki ze systému objektu Nibiru sugerovali starověkému vládci Chronovi, že Atlanta byla vyvolena vesmírnými silami, za něž se vydávali, aby vlastnila tuto planetu. A později začal atlantský král Poseidón uctívat Nibiru a její obyvatele a snil o tom, že mu dají poznání o nesmrtelnosti těla, vždyť jeho otec Chronos s využitím receptů Anunnaki žil statisíce let.

Je pravda, že podle těchto receptů bral životní sílu svým potomkům, tedy svým dětem, o čemž vyprávěla stará báje o tom, že Chron jedl děti. Pravda, mýtus je drsnější a přímočařejší, Chron maso dětí nejedl. Prostě jeho vědci vyráběli výtažky z buněk potomků a odebírali z nich životní energii pomocí speciálních přístrojů.

Poseidónovi však slíbili ‚humánnější‘ způsob nesmrtelnosti ve vztahu k vlastnímu rodu, i když neřekli jaký. Hlavní bylo, že musel nadále dodávat zlato Anunnaki, pro jejich potřeby, a také musel zničit ostatní státy Země včetně Boreje a podmanit si celou planetu, a potom lidi nakazit různými nemocemi, aby Anunnakiům dodávali různé energie.

Ke své existenci hodně často využívají energii nemoci. Proto vznikla banka nemocí, jak by se dnes řeklo u vás. Ostatně v dávných dobách na Zemi prakticky nevěděli o nemocech - infekcích. Všechny druhy virů byly uměle vytvořeny v laboratořích samotných Anunnaki a Atlantánů, a bakterie způsobující nemoci byly vyšlechtěny z

existujících neškodných parazitických bakterií, které Anunnaki přinesli z jiných těžkých nízkofrekvenčních světů, kam zavítali.

Parazitické formy života mohou existovat pouze ve světech s nízkou frekvencí, pokud se frekvence vibrací zvýší, zahynou. To platí pro všechny choroboplodné organismy a viry. Viry byly vynalezeny jako forma života nízkofrekvenčních objektů ve vyšších frekvencích. Proto jsou odolnější vůči vyšším vibracím. To byl nový vynález Anunnaki v jejich laboratořích v pozemských podmínkách na území Atlantidy.

Takové laboratoře byly v podzemních bunkrech Atlanty, na území Velkého labyrintu (viz téma: Labyrint Mínótaura - technický portál).

Když se Atlanta potopila, všechny tyto bunkry se staly nepřístupnými dokonce i pro Anunnaki.

Několik boxů s viry a bakteriemi však z laboratoře odnesl velký atlantský kněz, Poseidonův poradce a anunakijský vyslanec v Atlantě Hermes, který se prohlásil za Trismegista neboli Tříkrát Největšího.

Ještě jednou zopakuji, že by se neměl zaměřovat s velkým učitelem Thovtem - stavitelem egyptských pyramid. Hermes si přivlastnil Thovtovo jméno po potopě a zániku Atlanty, přesněji řečeno ještě před tímto zánikem, před válkou s Boreou, po podlém zavraždění samotného Thovta v jeho komnatách. O tom se zde již vyprávělo (viz téma: Saint Germain o hrozbách nového věku).

Hermovi se podařilo na svém hvězdoletu odvézt spoustu archivů, plánů zbraní a těchto boxů s choroboplodnými zárodky do zaplaveného Egypta. A pod rouškou Thovta, s pečeti a klíči, které mu sebral po atentátu, pronikl do depozitářů pod Sfingou. Tam vytvořil svůj sklad a snažil se vládnout zbývajícímu napůl zatopenému světu Západu ještě dva tisíce let, zatímco Borea se držela na úkor svých krystalů v hoře Méru (viz další témata).

Bezprostředně po potopě, která zničila Atlantu, se zachránil i Zeus, mladší Poseidonův bratr. Spolu se svou rodinou odletěl na své lodi do provincie Atlanty - Olympu na své rodové panství. Tehdy byl tento horský masiv jedinou souší v této oblasti. Nejbližší souší byl Kavkaz na východě a ne zcela zaplavený Egypt na jihu. Postupně se souš začala vynořovat z vody obnažujíc to, co zbylo z východních kolonií Atlanty - budoucí země Řecka, Turecka, Itálie...

Postupně se z úkrytů začali vynořovat zdivočelí lidé. V časech Atlantidy je Atlantáné považovali za opovržením hodný plebs. Atlantáné velmi ctili svou výjimečnost jako rasy a nemísili se s ostatními kmeny - potomky dávných ras, na nichž ale Atlantáné sami prováděli různé experimenty, včetně genetických. Ostatně právě takto se z dávných ras stala zdivočelá populace.

Po katastrofě Atlanty mnozí z nich vůbec nepřežili a ti, kteří vůbec přežili, se stali prakticky divochy, a Diovu rodinu přijali za bohy. Přičemž i Zeus sám tak sebe postavil. Atlantáné i před potopou všem hlásali o své velké výlučnosti a vyvolenosti, takže se nic zvláštního nestalo. Tím spíš plebejce zbavili možnosti žít dlouhý fyzický

život, provádějící různé genové experimenty a experimentující s nemocemi. Zmenšil se i fyzický vzrůst těchto lidí. Ale vždyť byli kdysi všichni potomky Borejců, Tellurijců, vysoce vyvinutých příchozích z různých hvězdných systémů, a těchž Atlantánů. Ale tito se stali plebejci, pokud jde o materiální status, a poté utlačováni z rasových důvodů v rasovém a kapitalizovaném, jak byste řekli, systému Atlantidy posledních epoch.

Obyčejní obyvatelé starověkého světa známého z vašich dějin jsou potomci tohoto plebsu, tedy stejní obyvatelé Atlantidy, jen chudí. Bohaté atlantské rody si udržovaly čistou krev tím, že se spojovaly sňatkem s vlastními příbuznými, a na ostatních prováděly genetické experimenty. Takto žily atlantské kolonie obývané tímto plebsem.

Mnozí odcházeli do zemí Boreje, kde si byli všichni rovni a kde se nikdo nehonil za čistotou krve, neboť nejvyšší hodnotu nepředstavovala krev, ale vlastnosti duše či svědomí, zjednodušeně řečeno.

Po potopě takových uprchlíků přibývalo, včetně těch ze zaplavených území země Mu. V pozdější Boreji tedy došlo k velkému promíchání národů, které se pak začaly usazovat po celé Eurasii, zejména po ponoření samotné Boreje do oceánu a velkém zalednění. Těmito přesídlenci bylo založeno mnoho zemí, a o mnohém se zde již vyprávělo (viz téma: Zapomenutá historie Sibiře (od Daarie po Veliký Turan).

A tyto země uchovaly mnoho znalostí, a dokonce z Boreje vyvezly techniku. Taková byla země Rámy v indických zemích, kde borejské vimany nadále létaly, taková byla země Daaria sibiřská.

Na západě měl starý hvězdolet pouze Zeus. A Hermes, který zakotvil v Egyptě pod jménem starověkého Thovta. Byl to už vetčný stařec, dokonce i na poměry Atlantánů, ale přesto konal své zlovolné skutky a sloužil Anunnaki jako věrný posel na Zemi, shromáždív kolem sebe první lóži kněží.

Neustále komunikoval s Anunnaki plně jejich úkoly, štvá zákeřně národy proti sobě, spřádaje politické intriky.

Tak se mu podařilo poštvat proti sobě dva indické státy prostřednictvím jejich velvyslanců v Egyptě. A mezi téměř bratry vypuklo nepřátelství. Anunnaki chtěli indická království zničit, ale Ráma byl moudrý vládce, Daarii vládl také tehdejší moudrý král Jima, ale ve dvou malých indických královstvích vedle Rámova království se dostali k moci nafoukanci, z nichž každý stavěl svou zemi jako vyvolenou. Právě s nimi se Anunnaki rozhodli začít ničit nový popotopní svět. Tak začala velká válka popsaná v Mahábháratě.

Ale k úplné katastrofě technicky vyspělých zemí, které měly vimany a laserové zbraně vadžry, chyběla jaderná bomba.

Zeus měl takové zbraně už od dob Atlantidy. Byly uloženy v tajném bunkru na Olympu.

A právě díky Hermovým intrikám se Prométheus, Diův vzdálený příbuzný, vplížil se svými lidmi do bunkru a ukradl Diovi atlantské atomové bomby. Přivezl je jednomu z indických králů, který v té válce bojoval. A tehdy byl zapálen Prométheův oheň, a z povrchu zemského byla vymazána indická starověká města a starověká království.

Z té doby zůstaly roztavené zdi starobylého hlavního města jednoho z království, nazývaného za vašich dnů městem mrtvých - neboli Mohendžodaro (viz téma: Jaderná katastrofa Mohendžodara) Spáleno však bylo mnoho měst, která dosud vaši archeologové nevykopali. Šílený král spálil nejen svého úhlavního nepřítele, ale začal ničit i Rámovo království, čímž způsobil zatopení hlavního města a dalších měst, jež klesla na dno Indického oceánu. Během několika dní zničil toto království a začal bombardovat sibiřskou Daarii, který se za Rámovo království postavila. Ale jeho síly nestačily. Nemoc z ozáření začala ničit jeho zemi i jeho samotného.

Anunnaki se však neuklidnili a už sami pokračovali v bombardování budoucí Sibiře, srovnávše její kvetoucí města se zemí (viz témata: Zapomenutá historie Sibiře (Od Daarie po Veliký Turan); Tajemství Skythie aneb milostný příběh...).

Očišťovali Zemi od svědků své operace, při níž do planety vpravili cizorodý objekt své laboratoře Eden, kterou do útrob Země strčili za hluku, jak říkáte, válek a požárů právě během této války.

Tenkrát roztrhli Zemi a ponořili do ní obrovský aparát své nové laboratorní základny v oblasti Rudého moře, které vzniklo z těchto událostí (viz téma: Jaký svět byl stvořen za sedm dní?). Tektonické pohyby, k nimž došlo, nakonec zaplavily zemi Meluhhu (viz téma: Pravlast předků starých Egyptanů spočívá na dně Indického oceánu aneb tajemství země Meluhhy) v Indickém oceánu a téměř všechna velká města na pobřeží království Rámy spolu s jeho hlavním městem Dváarakou.

Uplynulo několik století. Svět se ponořil do temnoty nevědomosti a divokosti. Přežilo jen velmi málo lidí. Mnozí z nich odešli do podzemí, vyhloubivše si podzemní města.

Vimany přestaly létat a staly se legendami. Nikdo jiný je nedokázal znovu vyrobit.

Pouze starý diskolet zůstával ještě Diovi a Hermovi v jeho podzemním hangáru. Žili dál, poněvadž pocházeli z rasy Atlantčanů a používali preparáty Anunnaki prodlužující život, kterým obyčejní lidé - potomci atlantského plebsu, smíšeného s Borejci, říkali ambrosie. I když tato ambrózie posledních Atlantčanů by se podle způsobu její výroby dala nazvat spíše nápojem kanibalů. Kvůli skleničce této ambrosie bylo každoročně zabito mnoho nemluvňat... A starověký recept skutečné ambrosie byl zavržen jako nepříliš účinný. Ano a nepomáhal těm, kteří spáchali tolik zločinů, vibrace aur už nebyly takové jako dřív. Z prastaré skutečné ambrosie by se ti, kteří byli zvyklí hřešit, jednoduše v mžiku rozpadli na prach.

V očích obyčejných lidí však byli Zeus a jeho rodina nesmrtelní.

Hermes často navštěvoval Dia a vyprávěl mu o jeho velikosti, o tom, že on jediný z bohů zůstal na Zemi, z dávné vyvolené rasy, jediný legitimní vládce Země.

Zeus byl takovými řečmi omámen a uvěřil v podporu Anunnaki. Věřil, že je jeho osudem stát se pánem pozemského světa. Že on dosáhl velikosti atlantských králů a stane se mocnějším než jeho bratr Poseidón, který musel bojovat se vzpurnou Boreou.

Z Boreje už nezbylo nic, Daaria ležela v troskách, a obyvatelé Ráмова království i potopené země Mu upadli do barbarství a zapomnění. Nebezpečí pro něj představovala pouze jeskynní města, ve kterých si ještě pamatovali velikost Boreje a dalších zemí zničených na popud Anunnaki.

Ale Anunnaki neměli v podzemích žádné ničivé zbraně kromě... nemoci. Obrátili se tedy na svého věrného služebníka Herma. Ten nadále uchovával boxy s viry a bakteriemi, konzervované pomocí vlastní technologie Anunnaki, známé v Atlantě.

Anunnaki chtěli zničit poslední svědky mohutnosti starověkých civilizací, jen aby se mohli představit jako velká božská síla. Takové bylo přání Jehovy, dávného kněze ducha Nibiru, který se dostal k moci mezi samotnými Anunnaki (viz další témata).

Sám chtěl všude zničit vzpomínku na jiné bohy, takže nepotřeboval ani Dia.

Jehova nevěděl, zdali jsou zárodky v Hermových boxech stále účinné, a rozhodl se otestovat jeden z virů starověké laboratoře v samotném Řecku - které se stalo Diovou zemí.

Pro Herma bylo velmi snadné splnit úkol svého patrona.

Zeus se zlobil na Prométhea, který mu ukradl smrtící jaderný oheň a nechal ho prakticky beze zbraní. Nyní se Zeus stal zcela závislým na přízni Anunnaki, neměl už možnost rozbombardovat jejich základny. Mimochodem, právě za tímto účelem mu byl podle plánu Anunnaki ukraden celý arzenál.

Zeus neviděl dál než na špičku svého nosu!“ pokračoval Apollón ve svém vyprávění.

„Byl rád za Hermův návrh pomstít se Prométheovu příbuzenstvu a zničit jeho bratra Epiméthea, který se oddával tělesným radovánkám a hostinám, nezaložil rodinu, marně život na svém panství.

Podle plánu Jehovy, který osobně nenáviděl všechno ženské, měla novou nákazu přinést žena, aby lidé na zemi začali nenávidět ženy. Tato žena se však neměla nakazit. Protože Annunaki chtěli provést jen další experiment, vyšlechtit takové lidi, na které virus nepůsobí, nebo jen zjistit, na koho působí a na koho ne. A vybrali si k tomu celou oblast, možná půlku světa nebo celý svět. Bylo jim jedno, kolik lidí zemře. Prostě další pokus a testovací subjekty v měřítku země nebo planety... Potřebovali vyšlechtit nový virus, aby vykourili odpůrce zakopané v podzemních městech po jaderných válkách. Vždyť ti zakopaní by mohli znovu povstat jako civilizace a začít se Annunaki znovu stavět na odpor.

Poté vybrali jednoho z hybridů ze svých laboratoří. Byl to ženský jedinec vypěstovaný ve zvláštních podmínkách, kterého Hermes přivezl Diovi ze stanice Anunnaki.

Říkali jí Pandora. Ve skutečnosti to byl biorobot naprogramovaný k určitým činnostem, loutka, podobná robotickým panenám ze sexshopů vašich dnů, jen takříkajíc živější. Vzhledově se nijak nelišila od skutečné ženy. Ale místo duše v ní byla zasazena entita kdysi padlé a karmicky zmatené duše.

Ukázali jí box s viry, ale řekli jí, že je to její věno. Okrouhlá skříňka prý obsahuje její štěstí, ale nesmí ji otevřít, aby se nestalo neštěstí.

Poté Hermes přiletěl na svém diskoletu do země, kde žil Epimétheus, milovník hlučných hostin a pitek. Hermes mu přivezl mnoho nádob s vínem a vyprávěl o milosti Dia, který se rozhodl oženit svého zhýralého příbuzného navzdory činu jeho bratra Prométhea. Prý, Zeus nechová zášť k Prométheovým příbuzným, neboť Prométheus se provinil sám, a ne jeho bratr.

Po vypití vína Epimétheus uvěřil Hermovi a uspořádal hostinu na počest toho, že byl zbaven podezření ze zrady. Pandora přivedená Hermem podle programu Anunnaki snadno svedla opilého Epiméthea, a za několik dní, aniž by se přerušila slavnost, Hermés Pandoru a Epiméthea oddal. Věnoval jim tajemnou skříňku a přikázal jim, aby ji nikdy neotevírali.

Ještě téže noci po odletu Hermova diskoletu Epimétheus tvrdě usnul a Pandora se rozhodla otevřít dózu, protože v jejím mozku byl program nastavený Anunnaki - dělat opak toho, co se říká“ - pokračoval Apollón ve svém vyprávění.

A tu se na rychle blikajících obrázcích objevila bohatě oděná postava Pandory. Čekala na svou chvíli. Tady vyndává z manželovy truhly tajemný Diův dar, jak si myslela. Zpočátku se jí nedaří ho otevřít. Najednou si však uvědomí, že brož, kterou je sepnutá látka na její hrudi, je klíčem k zámku. Považuje to za znamení a směle otevírá víko...

Najednou se jí zachvěla tvář. Ze skříňky se vyvalil modrý obláček kouře. Pandora upustila nádobu a z ní vytekl nazelenalý sliz. Vyděšeně se rozběhla ke dveřím, a vtom začala kašlat. Kašel ji dusil. Její opilý manžel se začal dusit také. Pandora měla sílu skříňku zabouchnout, a ztratila vědomí.

Ráno přišly služebné, skříňka byla zavřená a to, co z ní vyteklo, se rozplynulo a vyschlo. Mladé tak tak přivedli k sobě. Vidouc, že její manžel žije a že ona sama se zdá být v pořádku, zatajila Pandora Epimétheovi, že skříňku otevřela. Síla strachu ji však zřejmě přesto neopustila. Jako by se vznášela ve vzduchu. K večeru, jako potvrzení jejích obav, začali všichni, kdo s ní přišli do styku, kašlat a prudce lapat po dechu. V paláci propukla panika. Lidé začali umírat.

„Následujícího dne,“ pokračoval Apollón ve svém vyprávění, „zemřeli v paláci všichni kromě Pandory a Epiméthea. Tehdy se Epimétheus dovtípil o skříňce a sám ji otevřel. Na dně nádoby našel malou skleněnou lahvičku s čirou tekutinou.

Usoudil, že je to strašlivý jed, a tekutinu vylil do ohně, který hořel opodál v bronzové míse.

Oheň náhle zbělel a zajiskřil. Epimétheus ve strachu utekl ze svého paláce a proklínal Dia a Pandoru. Pandora běžela za ním, ale on po ní začal házet kameny.

Když oheň dohořel, posbírala Pandora z mísy zrnka uhlí a popel a podle starodávného zvyku jimi posypala mrtvé. Nemohla spálit tolik mrtvých, jak bylo zvykem, a tak je musela alespoň posypat popelem, aby bohové přijali jejich duše v zemi stínů. Pandora zapomněla na svůj strach, věděla jen jedno, že je třeba duše zesnulých usmířit a poslat je do Hádu, aby nebloudily po Zemi. Taková byla víra těch lidí.

Ukázalo se však, že mnozí z nich nezemřeli, ale upadli do kómatu, jak se tomu u vás dnes říká. A po posypání popelem náhle ožili.

A tak se podivný popel stal nadějí. Vždyť všude, kde se Epimétheus objevil, začali lidé lapat po dechu a upadat do bezvědomí prostě ze strachu. Strach a panika se staly hrůzou oněch dní a smetly všechny, dokonce i ty, kteří se nestačili nakazit. Strach se stal živnou půdou už pro samotnou nákazu.

Podivná epidemie se rozšířila po celém kraji, v němž vládl Epimétheus. Ale ti, kteří se nebáli, se kdoví proč nedusili. Pokračovali ve svých životech jako předtím. Ale teprve když do jejich srdcí pronikl strach, začal podivný virus působit.

Anunnaki si předvolali Herma, zbavili ho všech výsad a uvěznil ho v podzemí. Čím si je tak rozhněval?

...Věci nešly podle jejich plánu. Anunnaki ztratila kontrolu nad Pandorou, která hrabala popel a posypávala jím lidi. Přestala reagovat na jejich příkazy a navíc začala popelem léčit všechny, kteří trpěli podivnou nemocí, uvědomivši si, že lidé posypaní popelem se začínají uzdravovat. Zároveň se stále více vymykala z dosahu manipulace Anunnaki.

S něčím takovým se setkali poprvé, aby je geneticky modifikovaný hybrid, jak se u vás říká, přestal poslouchat. Necháпали, že entita, která se dostala do těla tohoto hybridu a projevovала soucit s ostatními bytostmi, zvýšila své vibrace. A zvyšovala je každý den a každou chvíli, snažíc se zachránit co nejvíce nemocných lidí. Začala se rozpomínat sama na sebe, stala se duší, kterou kdysi bývala, než ve svých předchozích inkarnacích propadla neřestem.

Nakonec přece našla v jedné z jeskyní rozrušeného Epiméthea. Byl téměř šílený z toho, že každý, kdo se s ním setká, padá mrtev. Ve svém hněvu objal Pandoru, aby konečně zabil příčinu svého neštěstí.

Ale ona ho posypala zázračným popelem... Usnul, a když se probudil, zjistil, že už nemůže zabíjet svou přítomností, nákaza skončila.

Bohužel, epidemie této podivné nemoci si v této zemi stále vybírala oběti na životech a lidé se stále navzájem infikovali. A zázračný popel došel. Tehdy lidé začali pálit ohně a prostě sbírat popel a sypat si ho na hlavu. A víte,“ pomalu

promluvil Apollón, „mnozí se začali uzdravovat pouhou vírou v to, že se tak mohou uzdravit. A epidemie skončila...

Život se začal zlepšovat a Epimétheus se také změnil. Uvědomil si, že Pandora byla jen hračkou v rukou bohů, a odpustil jí. Pochopil, že život není jen o rozkoši a že je dán pro něco úplně jiného... Zanedlouho mu Pandora porodila dceru...

Po této epidemii si lidé často sypali popel na hlavu, dokonce ti, kteří nemoc neměli, ale slyšeli o ní. A nemoc začala obcházet jejich domovy a vesnice. Tak vznikl prastarý zvyk sypat si popel na hlavu, když někdo zemřel. Byla to naděje a víra, že příbuzní nezemřou vzápětí po nich.

Epidemie zmizela stejně náhle, jako začala, protože mnozí měli naději na přežití, a strach ustoupil.

Hermes byl uvězněn na základně Anunnaki, protože si nevšiml, že v boxu s nákazou je lék, který pro všechny případy vynalezli Atlantané a obešli tak pokyny Anunnaki. A tak odvážná myšlenka proti vetřelcům, pocházející dokonce od vykonavatelů všech jejich zvěrstev, pomohla v pravý čas zachránit svět. Naděje tak zvítězila nad strachem. A tak téměř ztracená duše, stavši se entitou, konající nezištné dobré skutky, ožila a došla odpuštění, dokonce vtělivši se do těla biorobota s plným naprogramováním svých činů vetřelci.

Hermes snaže si šplhnout před Anunnaki a získat svobodu pokračoval v experimentech, jsa už ve vězení. Svobody se však nedočkal. A jednoho dne se při neúspěšném pokusu upálil. Jeho duch odešel do Ducha Nibiru - té věčně hladové díry antisvěta - čili Lucifera, jak mu říkají jeho příznivci.

O čem je tento skaz, který zůstal ve vašich mýtech nedovyprávěn? O čem je tento skaz, který je ve vašich mýtech nejen nedovyprávěn, ale také částečně pozměněn, aby se z něj daly vyvodit závěry, které chtěli vetřelci? Závěry o nedokonalosti hloupých žen, jakož i celé ženské přirozenosti...“ - pronesl pomalu zlatokadeřavý Apollón.

„Tento skaz je o tom, že pokud v duši zůstane jiskřička nesobecké lásky k živému, duše bude zachráněna, ať už se s jejím tělem dělají jakékoliv experimenty, ať už se do něj implantují jakékoliv čipy a programy.

Je o tom, že naděje vítězí nad strachem přináší uzdravení, kdežto šílený strach a panika vytvářejí zkázu a zesilují ji, a přitahují neštěstí.

Je o tom, že historie má tendenci se opakovat. O tom, že ve vašich dnech byla opět otevřena Pandořina skříňka, a to doslova, nikoliv v alegorickém smyslu. V tom smyslu otevřeli box s nově vyšlechtěným virem kvůli ničemným politickým cílům, stejně jako v těch vzdálených, zapomenutých, pro vás mýtických dobách.

Ve vašich dnech titíž Anunnaki našli nové Hermese - stoupence jeho první lóže kněží, tytéž členy tajných společností, kterým se zachtělo ,pohrát si' s ekonomikou Číny a zhroutit ji, potrestat Írán, rozvrátit Evropu a Rusko pro své čistě osobní ekonomické výhody. Skrze desítky, stovky a tisíce rukou se Pandořina skříňka

ocitla na správném místě a byla otevřena. A začalo se to šířit po světě... a strach objal všechny... strach jimi naplánovaný, ničící život už v čistě materiální, ekonomické podobě, nemluvě o mnohem subtilnější matérii...

...Ovšem plány vetřelců se znovu poněkud vymkly kontrole... Nakazila se území, která někteří z vykonavatelů nechtěli zamořit. Ale těm, kdo Pandořinu skříňku vytvořili, už je to jedno, nikoho nelitují. Chtějí uspořádat člověkem vyvolanou apokalypsu, jak říkají u vás, chtějí povolat a ukázat světu místodržitele Anunnaki - Mashiacha, a vše se k tomu připravuje...

Vždycky však existuje naděje... a vždycky strach a panika přitahují neštěstí. Pamatujte na to. Jako tenkrát, v daleké mýtické éře, Pandora náhodou našla uzdravení, tak ho najdete i vy, hlavní je zbavit se strachu, který jen posiluje energii viru a ničí váš život. Je třeba dál žít a životem porazit smrt a strach, a neočekávat ve strachu to nejhorší. Tohle je moje rada.

Komu je souzeno zemřít, přesněji řečeno, komu je souzeno reinkarnovat se do jiných životních podmínek, opustí toto tělo a reinkarnuje se, tj. fyzicky zemře, aby se narodil jako dítě v nové rodině. A zda bude příčinou virus, požár, povodeň nebo něco jiného - to záleží pouze na jeho osobní karmě, a na ničem jiném.

Aby se změnil osud, musí člověk změnit sám sebe, ne utíkat před okolnostmi. I když tato má slova pravděpodobně příliš nepomohou těm, kteří nedokázali pochopit, že smrt neexistuje, a nadále si představují sami sebe pouze jako pomíjivé tělo, nikoli jako nesmrtelnou duši procházející mnoha inkarnacemi v těchto pomíjivých tělech...

Jediné si zapamatujte, že strach - zatěžuje a přitahuje potíže, a naděje v to nejlepší vás už sama o sobě posiluje a zahání mnohé potíže. Život plyne dál, brzy se i vaše Pandořina skříňka stane historií... A noví Hermové se mohou snadno ocitnout ve stejném postavení jako jejich předchůdce v dávno zapomenuté mýtické éře..." - promluvil tiše Apollón, a zase se rozezněly struny jeho lyry, a dole opět zazářil krystal.

A v něm Slunce hledí skrze starobylý oblouk. Břečťan se plazí po omšelých schodech, tlačí se do štěrbin starých kamenů...

Zapsala Valeria Kolcova 23.04.20